

זכרון תורת משה

אבסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

ר"ח תמוז א"ה בהמשיך ושישי - מברכים החודש המולד: אור ליום ה' שעה 9:58, 4 חלקים

פרשת שלח - מברכים
כ"ה סיון תשפ"ה - אבות מרק ג'
שנה כ"ד גליון אלף רי"ז
זמני כניסת ויציאת שבת קודש

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
9:03	8:33	7:28	
9:05	8:30	7:12	ירושלים
9:43	9:31	8:12	באר פארק

טעות המרגלים

מ"ק מרן אדמו"ר רביז"ק
הרמ"ב זיע"א

"שלח לך אנשים" (במדבר י"ג, ב'), פירש רש"י - לדעתך, אני איני מצוה לך, ואם תרצה שלח. **ביאר** רביה"ק מרן הרמ"ב זיע"א, שדברי רש"י ז"ל יבוארו על פי המעשה הידוע מזקנו החזון הק' מלובלין, שניצול מניסיון, בטענו שהרי לא יהא מזה נחת רוח להשם יתברך, ואם כן הרי זו בגדר עבירה, ועל פי הנאמר משמו של הרמב"ן (עיון חובת הלכות שער עבודת האלוקים, פ"ד) שאין דבר המוגדר כדבר הרשות, אלא או מצוה או עבירה, וכל דבר שאינו מצוה אין לעשותו.

זה מה שרמז לו השם יתברך והעירו למשה, 'שלח לך' - לדעתך, אני איני מצוה לך, ואם כן אין זו מצוה, רק אם אתה רוצה - שלח, והיינו רשות. וכיון שהיא רק רשות, אם כן אין לו למשה לשלוח מרגלים.

ועוד דייק, דצריך להבין איך נסבב שנכשל משה רבינו ע"ה בשילוח מרגלים - דבר שהיה שלא על פי ציווי השם יתברך, ועוד צריך להבין מה טעם נסמכה פרשת מרים לפרשת מרגלים?

וביאר, דאמנם הענין הוא דבסוף פרשת בהעלותך מבואר שיענשה מרים הנביאה על שדברה במשה, ולפי שמשה בעונותיו לא הקפיד עליה - תבע הקב"ה את עלבונה והענישה.

זהנה איתא בגמ' (שבת קמ"ט): אמר רבי יעקב ברה דבת יעקב, כל שחבירו נענש על ידו אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה, וילפינן לה מדכתיב (משלי י"ג, כ') 'אם ענוש לצדיק לא טוב' עיי"ש.

וחזינו מינה דצדיק שנענשין על ידו, אין נצמח לו טובה מזה, המשך בעמ' ג'

קרה מה שקרה והפועל יוצא לא היה לו קיום...

כן היה אצל הערב רב והם היו היענע סחורה שראו שהמצריים חוטפים מכות נוראות ופרעה קם לו באמצע הלילה, משא"כ בני ישראל טוב להם ויש להם רכוש גדול וכל הטוב ה-מן והשליו, אך הם לא התכוונו להיות גרים אלא לטעום מהערב לחיכם

שלא יסבלו כהמצריים והם חשבו שיחיו להם חיים טובים שם אצל ישראל, ובזה שזה לא היה לשמה היה פסול, ולכן סבלו מהם בכל דור ודור, כי חשקה נפשם במעדנים שקיבלו ישראל שהיו ברום המעלה בגו"ר וכל העניינים וכל העולם התפעל מישראל, וכשמשיח יבוא או נתפטר מכל אלו, והם באמת פשוט רימו את משה רבינו, וא"כ למה לרשב"ע היה טענות למשה רבינו למה לא נמלך עמו וא"ל שחת עמך, אלא זה היה דקותדק ענין שאין לנו השגה שהרבש"ע אמר למשה רבינו שלא היה צריך למחר אלא היה צריך יותר לחקור ולברר היטב היטב הדק מסביב, ואז כשיחקור היה מגלה שיש דברים בגו וחשש גדול, ואז היה נמלך עם ה', וזאת היתה טעותו ואין לנו השגה בו.

הייליגע וסע משה רבינו אין לנו השגה, נחזור לעניינינו ששאלנו מקודם, אלא בתורה אי' פשטעא"ס ויכולים ללמוד פשט מהו לך לדעתך יתכן שרש"י דייק כי כתוב שלח לך ומהו לך אלא שזה דיוק לדעתך איך שאתה רוצה, אבל משה רבינו כששמע מהבוכ"ע "שלח לך", בתחילה למד פשט בגלל שאהב את הנשיאים ולא האמין שהנשיאים חלילה יסורו מהדרך והיה לו אמונה בהם שהם כשרים וצדיקים, לכן למד הפשט שלח לך - שלח תבחר ותשלח ממך אנשים כשרים לך, היינו מה שהגן מבין לדעתך שהם אנשים כשרים וחשובים, שהם יסורו מהדרך זאת לא האמין, ואחר שישלחם וגילה מה שאירע רח"ל כבר לא למד הפשט כך, ומה שכי' אמר אני אמרתי להם שהיא טובה, יתכן לומר שהרבש"ע אמר זאת לעצמו כביכול מה הם המרגלים מחפשים לעצמם שם צרות, אבל למשה רבינו אמר השי"ת רק 'שלח לך'.

יתכן להוסיף עוד נקודה למה רח"ל למרגלים לא הצליח מסעם והכל היה עקום, משא"כ אצל יהושע בן נון שהלך בטוב, אלא יל"פ שכל תחילת טעות המרגלים היתה מחמת חסרון באמונה, שהרבש"ע אמר להם בפירוש שזה ארץ זבת חלב ודבש והם הולכים וסומכים על מרגלים ולא על השי"ת ושולחים אותם לא"י להגל אפי' שהרבש"ע אמר "טובה הארץ מאוד מאוד", ודכן מפרש האוה"ח הק' שלא הרפו ממשה רבינו וא"ל שחייבים לשלוח מרגלים, ממילא כשיש חסרון באמונה אז כבר אינו טוב וכל הענין הלך על דרך העקמומיות, משא"כ יהושע בן נון שלח מרגלים כדי שילמדו תכסיסים ומפה של המלחמה וידעו איך ליכנס לא"י, ולא היה להם חסרון באמונה כלל שידעו את טובת הארץ, אבל כאן רח"ל הם הלכו לברר האם זה באמת חלב ודבש כמו שה' אמר, ולא בגלל תכסיסי מלחמה אלא נוסחה אחרת, ממילא זה בא מספיקות באמונה רח"ל למרגלים, לכן אצל המון העם היה חסרון וספיקות באמונה ולכתחילה זה החל בדרך עקומה והמשיך כך בדרך עוד ועוד יותר עקומה רח"ל עד שעשה את כל הצרות רח"ל.

המשך בעמ' ב'

שיחת קודש

מ"ק מרן אדמו"ר עט"ר
שליט"א

כלב בן יפונה הלך בדרך ויגבה לבו בדרכי ה' וזעק "משה אמת ותורתו אמת"

שלח לך אנשים ויתרו את ארץ כנען וכו' ופירש"י כולם אנשים כו' ואותה שעה כשרים היו, ולכא' היתכן הדבר שאלו הכשרים נהפכו למרגלים, שמעתי מילתא דבדיחותא באחד שקראוהו לייזער שנתפס ברשת הציונים לידער ונתדרדר מאוד, עד כדי שגם באמצע השבוע הלך מיט א אייגענע שטריימעל [טשאפ], יתכן שהיה אצל הסאטמאר רב ז"ע שכשראהו איך שנראה משונה א"ל במליצה: 'ובא לציון כשמגיעים לציונים אז גוא'ל אז נהיים אוס לייזער, הכוונה רק כשנופלים אצל הציונים רח"ל, שממם יש מאוד להתרחק, כדכ' בתהילים אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים וכו' וכל אשר יעשה יצליח...

ולכא'ו איך חשבו המרגלים מחשבות כאלו על א"י, זה הכלל גדול במרגלים שהיו בדור דעה הגדול והחשוב של המדבר עם משה רבינו שגדלו עמו אבי הנביאים אין לנו השגה כלל, רק אי' בתורה פשטעא"ס וכמה דברים יש לבאר א' למה לא התפלל משה רבינו על כל השבטים ורק על יהושע בן נון התפלל, ב' שהרבש"ע אמר למשה שלח לך - לדעתך, והרי משה רבינו קודש הקדשים ואבי הנביאים והכם הדור למה לא נמלך בהשי"ת קודם.

ועוד קשה שלאחמ"כ כ' התפלל ק-ה יושיעך מעצת מרגלים, ולמה התיר להם משה לילך אם ידע שיקרה נורא כזאת, אצל חצי שבט המנשי לא נתן להם כ"כ וכאן שולחם ומותר להם, וא"כ למה. אם נעזור לרגע ונחשוב קמעה יש לעיין אצל הערב רב מה התחולל שם באמת אם מותר לומר כך ואם אפשר לומר כך, יל"פ שהרבש"ע אמר שישמרו התורה ומצוות, לכן סבר משה רב"ה שמצוות הבורא הם הגרים הנכונים ע"פ הלכה וזה מצות ואהבתם את הגר ואין זה ענין של שאלה אצל הקב"ה, וממ"נ עוד למה באמת היו ערב רב, אם הם היו גרי משה רבינו איך הם נהפכו לערב רב פתאום,

ונקדים בהקדמה כדאיתא בגמ' אצל אחר (תגיגה יד:) ארבעה נכנסו לפרדס: בן עזאי, בן זומא, אלישע בן אבויה, ורבי עקיבא. אמר להם רבי עקיבא: כשאתם מגיעים אצל אבני שיש טהור, אל תאמרו מים, מים. שנאמר דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. בן עזאי הציץ ומת - בן זומא הציץ ונפגע בדעתו - אלישע כפר - רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום. אצל התנ"א רבי מאיר בעל הנס שאחר שנקרא אלישע בן אבויה [יתכן שהיו כמה אלישע יש לעיין זאת בבקאים בסדר הדורות] היה רבו, ויצא לתרבות רעה, א"כ איך המשיך ללמוד המאמרים שלו לאחר שיצא לתרבות רעה, עוד איתא בגמ' (ירושלמי תגיגה ב:) אבויה אבא מגדולי ירושלים היה. ביום שבא למוהליני קרא לכל גדולי ירושלים והושיבן בבית אחד ולר' אליעזר ולר' יהושע בבית אחר. כאשר אלו היו אוכלים, שותים שרים מטפחים ומרקדין, אמר רבי אליעזר לרבי יהושע: עד שהם עוסקים בשלחם נעסוק אנו בשלחם. וישבו ונתעסקו בדברי תורה מן התורה לנביאים ומן הנביאים לכתובים וירדה אש מן השמים והקיפה אותם. אמר להן אבויה: רבותי מה באתם לשרוף את ביתי עלי, אמרו לו: חס ושלום אלא יושבים היינו וחוזרים בדברי תורה מן התורה לנביאים ומן הנביאים לכתובים והיו הדברים שמחים נתינתם מסיני, והיתה האש מלחכת אותן כלחיתם מסיני, אמר להן אבויה אבא: רבותי, אם כך היא כוחה של תורה, אם נתקיים לי בן הזה, לתורה אני מפרישו! ובירכוהו החכמים שיהיה כמותם, ולפי שלא היתה כוונתו לשם שמים לפיכך לא נתקיימו באותו האיש, וי"ל למה לא נתקיים בו זה אלא בגלל שנהנה מהכבוד והאור וכל העסק סביב וזה מאוד ריגשו לכן חפץ שגם בנו יהיה כמותם, ולא מפני שרצה שבנו יהי צדיק כמותם, לכן

חיבת א"י של רבינו הקוה"ט
לפרשתנו "טובה הארץ"
מאוד מאוד.

רבותינו הקדושים מלעלוב זיע"א עלתה בידם לתקוע יתד נאמן בארה"ק, וסיפר מרן רביה"ק שפעם אמר הרה"ק רבי שלום מבעלזא זי"ע למרן רבינו משה מלעלוב כשבא להפריד הימנו קודם שעלה לאר"י בזה"ל: "אמנם הרה"ק מויטבסק ודעימיה עלו לא"י בכוח גדול ולא זכו שיהיה להם ממשיך, ואותכם מברך אני שלא

ארץ הקודש

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר רבינו הקוה"ט זיע"א

ימוש יושב על כסאכם עד ביאת גוא"צ. מרן אדמו"ר זיע"א כשהיה בחו"ל לצורך מגביות וכדו', כשהיה רוכש איזה ספר מידי היה מציין בעמודו הראשון המילים: "ואני בתוך הגולה", ופעם התבטא בכאב כי לחו"ל הוא נוסע רק כי הוא יודע שעוד יהודי שבור לב הזקוק לעצה וברכה יוכל להסתייע על ידו, וגם למען ההוצאות הגדולות של מוסדותיו, אך למען עצמו ולטובת עצמו מעולם לא נסע, כי רבינו היה שמח על כל יום ויום שהוא זוכה להיות בארה"ק. ידוע שמיד כשהיה מציין לעצמו התאריך בו

עליו לנסוע לחו"ל היה מדבר על כך בשברון לב ואמר: "סיו מיר שווער די גאנצע פארען, גלייבט מיר, איך בין נישט קיין יונגערמאן, און איך דארף עס נישט פאר מיר, נאר למען עם ישראל און די תורה הק' כדי יונגע לייט זאלן האבן צו עסן און שטוב" (קשה לי הנסיעה לחו"ל, האמינו לי, אינני צעיר וזה כלל לא בשבילי אלא על מנת להקל על האברכים בכלל שיהיה להם מה להביא טרף לביתם), וכך היה כואב את כאבו על שעוד מעט יהיה נצרך לעזוב את ארה"ק, כי חיבת א"י היתה אצלו ביותר.

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

לסבול זאת מרוב ענוותנותו, כדכ' עליו ו'משרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האוהל', ואחז את עצמו כנער וצעיר וקטן שלא יודע מאום, ממילא משה רבינו פחד שיהושע הענו הזה עלול חלילה ליפול ברשת המרגלים ולהכנע להם מרוב עניונו שיאמר שהם יותר גדולים ממנו בגיל, כדוגמת שאול המלך כדאי (שמואל ב, א) שהיה ענו גדול והשאיר את אגג מעמלק חי מחמת שחשב שצודקים ההמון עם ולא קיים מצות שמואל הנביא שציוה להורגו וא"ל ראש בני ישראל אתה וכדו' וכדו', לכן כאן אצל יהושע התפלל עליו משה רבינו שהיה יוגבה לבו בדרכי ה' שישתמש ויתחזק ביוגבה לבו, אבל כלב בן יפונה הלך בדרך של יוגבה לבו בדרכי ה' ויהם כלב את העם אל משה ויאמר עלה נעלה וירשנו אותה והשתיקם, ואמר משה אמת ותורתו אמת ונשמע לכל מה שציוה עליו משה רבינו, ממילא משה רבינו הבין שהוא לא יתן להם למרגלים שיפתוהו "און ער וועט זיך נישט לאזן" הבין שילך לחברון ובאמת יצליח בדרך זו...

אומרים בשם מרן הרה"ק רבינו הרשנ"ן מלעלוב זיע"א שאמר בל"ק: "די רבין משה רבינו וואס יהושע בן נון און כלב בן יפונה האט גיעהט זה אין לנו היום, אבל אותו 'חברון' ואותו 'הכותל המערבי' המערבי שכלב בו יפונה היה לו האבן מיר אויכעט יש לנו גם ויכולים לפעול אלעס גוט ברו"ג". ויובן גם למה התפלל דווקא על יהושע, ההסבר הוא שכדי שתחול ברכת ותפילת הצדיק צריכים להיות כלים ראויים לקבל וראה משה רח"ל שאין להם הכלים מחמת עקמומיותם, רק יהושע בן נון היה לו הכלי הנכון להחזיק ברכה לכן יכל לפעול לו.

וכן מה הפשט אנשים כשרים היו, אלא יל"פ שתורת א"י יש לה מדריגה גבוהה מאוד ביחוד כדאיתא בגמ' (בבא מציעא פה.) רבי זירא כשעלה לארץ ישראל ישב

נעצור ונעיין מעט דהלא כתיב כאן בפסוק ט"ז אלה שמות האנשים אשר שלח משה לתור את הארץ ויקרא משה להושע בן נון יהושע, ובפ' י"ז עוד פעם כתוב וישלח אותם משה ולכאור ידעין שמשה שלחם ומה כפילות הלשון בפסוקים, אלא י"ל שבשעה שהוציאם כשהיו כשרים וצדיקים היה למשה רבינו אמונה בהם וקיוה שהכל יהא בטוב וכך למד השלח לך אנשים חשובים וכשרים, אבל רח"ל בפסוק כ"ו כי וילכו ויבואו ופירש"י מהו וילכו, להקיש הליכתן לביאתן: מה ביאתן בעצה רעה, אף הליכתן בעצה רעה, שכבר בתחילת הדרך "זענען זיי שוין געווארן פארקרימט", ומשה רבינו שם על לב שהם פנו מרצון ה' ומהצדיק, כאן הרגיש שאין זה רצון ה', ממילא כשהם היו כבר בדרך או כבר חש שפנו מרצון הצדיק וניתק הקשר ביניהם, וזהו הדיוק אלה שמות האנשים אשר שלח משה דלאחר ששלחם משה אז ויקרא משה להושע בן נון יהושע תפס שזה אינו טוב כי נתנתקו מרצון ה' ומהצדיק והקשר נפרס, לכן יובן היטב שלאחר ששלחם והיו כבר בדרך רחוקה בתחילה ששלח משה לתור את הארץ אז כבר הרגיש שהוא מר, ממילא התפלל על יהושע שינצל מעצת המרגלים ויקרא משה ליהושע, ועכשיו הבין הפשט הנכון של שלח לך כמו שרש"י הסביר לדעתך אני איני מצוה לך אם תרצה שלח וכו', רק אז הבין את הפשט הנכון של שלח לך, ויתכן שבתחילה אמר ה' לעצמו כביכול המאמר למה הם נפלו כל כך כי זה בחי' כל הבא לטמא פותחין לו רח"ל, שלעכ"ס אוף אלע שלעכטע גוים. ולמה התפלל דווקא על יהושע אלא אי בתורה פשטעא"ס, וי"ל יהושע בן נון היה ענו הגדול שכששמע שיהושע מכניס מיד ביקש אדוני משה כלאם [בפ' בהעלותך] ולא יכל

סיפורי צדיקים

המשך מעמ' ד'

הוא תפס כיסא שבר את השמשה והתחיל לצעוק לאנשים למטה ברחוב: הצילו! הצילו! יש שודדים בבית... הצילו! העוברים והשבים נעמדו ליד החלון והסתכלו עליו מבלי לדעת מה לעשות, מישהו רץ במהירות וקרא לשוטר, השוטר שמע את דברי היהודי מהקומה השניה והחליט לבדוק את הענין.

בעל הבית שעדיין ישן במיטתו לאחר עבודת הלילה, הופתע ביותר כאשר השוטר דרש ממנו בתקיפות לפתוח את הדלת ויתן לו לעלות לחדר שבקומה השניה, בעל הפונדק לא הבין כיצד הצליח הקורבן לשרוד את המכות ולהישאר בחיים, אבל התאושש במהרה ואמר: אדוני השוטר, אין מה לחפש שם למעלה, הרי אני כל הזמן מקבל עוברים ושבים בפונדקי, ואתמול הגיע אלי אדם תימהוני אחד, הוא הפריע לי כל הלילה בצעקותיו, אני אשלח אותו לדרכו עוד מעט, אל תשים לב לצרחותיו ולצעקותיו. השוטר לא קיבל את הסבריו, ובעזרת כמה אנשים שהתקבצו שם, קשרו את בעל הפונדק, השוטר עלה לקומה השניה, פתח את הדלת ודרש הסבר מהיהודי, היהודי אמר: בוא ותראה מה יש מתחת המיטה, השוטר ניגש והרים את המכסה ואז גילה לתדהמתו את הגופות שהיו שם, השוטר ציווה מיד לקחת את בעל הפונדק תחת שמירה לתחנת המשטרה, ליהודי הוחזר כל רכושו שנגנב ממנו ע"י השודדים, והוא המשיך בדרכו והגיע אל ביתו בשלום.

כשישב לסעודת הודיה עם בני משפחתו, סיפר להם את כל אשר קרהו. **היהודי** יחד עם כל משתתפי הסעודה נתנו שבח והודיה לבורא העולם על הנס הגדול שנעשה לו, ע"י הבעש"ט שלוחו של מקום, והתפללו שיהי רצון מלפני אבינו שבשמים, שתמיד נזכה ונלך באורחות הצדיקים כפי שהם מאירים את דרכינו.

מרבית הרמ"מ

המשך מעמ' א'

ומשום כך נענש משה בשילוח מרגלים. ומוזה הטעם גם נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים, משום דהעונש שנענשה מרים על שדברה במשה, הוא שגרם למשה להיכשל בשילוח מרגלים.

בענין חטא המרגלים, מובא בשם הרה"ק רביה"ק מרן הרמ"מ זיע"א מלעלוב, שמקובל מהרה"ק החוזה הק' מלובלין זיע"ה שהיה אומר, אילו היה יודע קרה שיכולים לשבת אחורי התנור ולכוון אותן הכוונות שהכהן הגדול מכוון לפני ולפנים ביוה"כ - לא היה חולק כלל על הכהונה, ועיקר מחלוקתו היה שהיה רוצה לזכות להיות כהן גדול משמש לפני ולפנים.

ואמר מרן הרמ"מ זיע"א דחטא המרגלים היה, שהם ראו שכשיבואו לארץ ישראל הם מאבדים כל המדיניות שכבר השיגו, ומשום זה לא רצו ליכנס לארץ,

אבל טעותם היתה בזה שלא הבינו, שבארץ הקודש כשמתחילים מחדש - בעבודה, כל מה שמשגיגים - חשוב פי אלף ממה שהשיגו בחו"ל.

מהו הדבר המובחר שראוי לעשות כששומעים קול אזהרה, האם לומר תהילים, או לחשוב מחשבות אמונה וביטחון

בתחילת דבר ראוי לחזור ולשנן ג' פעמים: "אין עוד מלבדו, אין עוד מלבדו, אין עוד מלבדו", וכסגולת בעל נפש החיים הנודעת (ש"ג פ"ב) שכתב וז"ל: ובאמת הוא ענין גדול וסגולה נפלאה להסיר ולבטל מעליו כל דינים ורצונות אחרים שלא יוכלו לשלוט בו ולא יעשו שום רושם כלל. כשהאדם קובע בלבו לאמר הלא ה' הוא האלקים האמתי, ואין עוד מלבדו יתברך שום כח בעולם, וכל העולמות כלל, והכל מלא רק אחדותו הפשוט יתברך שמו. ומבטל בלבו ביטול גמור ואינו משיגה כלל על שום כח ורצון בעולם, ומשעבד ומדבק טוהר מחשבתו רק לאדון יחיד ב"ה.

כן יספיק הוא יתב' בידו שממילא יתבטלו מעליו כל הכחות והרצונות שבעולם שלא יוכלו לפעול לו שום דבר כלל, "עכ"ל".

והעיקר תלוי בדיבור המחשבה בזה ולא באמירה בפה!

אך לאחר שיאמר כן בפה ג' פעמים ויקבע כן במחשבתו (להרגיש שהקב"ה איתו בכל מה שיעשה), יעבור לומר תהלים להצלתו ולהצלת כל בית ישראל.

מקובל מאת הגה"ק החוזה איש זצ"ל שכאשר יש אזהרה וכדו', יש לומר אז במתון שיר של פגעים "יושב בסתר עליון", ולשים לב למה שאומרים. מדברי הגה"צ רבי משה שטרנבוך שליט"א בתשובה

הצלחה בארץ הקודש

של מרנן רבותינו הק' מלעלוב זיע"א

ברכה והצלחה

הרה"ק מרן רבינו משה מלעלוב אמר בשם חותנו הרה"ק היהודי הק' מופשיסחא, כי בחוץ לארץ תוכל לחול רק 'הצלחה' על פי דרך הטבע, ולא 'ברכה' שלא על פי דרך הטבע, ובארץ ישראל תוכל לחול גם 'ברכה' שלא על פי דרך הטבע, וכמאמרו הכתוב "יברכך ה' מצוי"ן, והוסיף מרן בשם אביו מרן רבינו דוד מלעלוב דגם בחוץ לארץ תוכל לחול הברכה, היינו אם מקדש עצמו מלמטה ומלמעלה, ואפי' ד' אמות שלו בקדושה וטהרה, אזי תחול הברכה בנכסיו אפי' בחו"ל, כי זהו גם כח' ארץ ישראל כנודע. (תורת היהודי הק')

הזכות לעלות

כשמלאו י"ג שנה למרן רבינו משה מלעלוב זיע"א, נהג אביו הק' מרן מוה"ד לקשור עינו במטפחת כשיצא מחוץ לכותלי הבית, ביום שמלאו לו י"ג שנה, הסיר אביו המטפחת באומרו "רציתי שתהיה יהודי טוב, וכעת זכית לכך, אני לא זכיתי לעלות לארץ ישראל, אבל אתה עלה תעלה ארצה".

כששאלו את הרה"ק ב' תפארת שלמה מראדומסק זיע"ה איך הנחתם את הרה"ק רבי משה מלעלוב זיע"א ליטע ממוילן לארץ ישראל, ענה ואמר כי לא האמין שיהיה לו כסף להוצאות הדרך. (קו' אור יח"ל לעלוב)

מחמת חיבת עיה"ק

סאדעצערע יום ה' א' דראש חודש אלול שנת תר"י

... הנה אנכי יצאתי מארצי וממולדתי ומבית אבותי הק', אם כי ה' קשה מאוד פרידכם, אפס מחמת חיבת עיה"ק, וגם מטעמים כמסים עמוד, אורתי ברוב עוז כגבור חלצי להשליך את כל מאתי, וה' נתתי בדרך אמת יגמור בעדי לטובה לבוא לשלום, להשיג רעיוני ותשוקתי, ואולם כל האהובים וידידים אנשי אמונה חקוקים המה על לוח לבי קובצים בשמים על זכרוני. והנה בראותי אנכי פה היום אשר בזמן לא כביר כמעט על הכסף, וההוצאות מרובים עד למאוד, וידעתם גם ידעתם אשר בעיה"ק ארץ מטרורה מכל הבלים הממודים, ושם אין לכסף מוצא, בלתי אל הכוללת מארציכם עיניהם, אי לזאת תזכרו נא בהסתחכם אלי לשום אותי על ראש זכרוכם, כל תתעלצו באסיפת המעמדות אשר יגענתם וטרחתם עבורי, עוד תתאזרו חיל להוסיף על הנקצב עד הנח"י.

וגם אנכי חלילה לי מהדול להתפלל בעדכם, תתברכו בכל טוב מאת שוכן מעונה, תבואו יחד לציון ברינה. ימלא כל משאלותיכם, כרצון וחפץ ידידכם, ומהובים, אשר כל נפש מישראל יקרה היא מאוד בעיני, דברי המצפה לתשועת ישראל. נאום משה בהרב מוה"ר זצלה"ה. (מתוך מכתב של הרה"ק מרן רבינו משה מלעלוב זיע"א בנסעו לא"י)

ענוה

נאמר בפרשתינו "טובה הארץ מאד מאד", ובמקום אחר נאמר "מאד מאוד הוא שפל רוח", ונראה לפרש כי מי שזוכה ל'מאד מאד' שבאבות, זוכה ל'מאוד מאוד' שבתורה, ורואה בשבה ארץ ישראל. (הרה"ק מרן רבינו אלעזר מנדל מלעלוב זיע"א מתוך ס' ליקוטי דברי דוד)

אראך

כתיב "אל הארץ אשר אראך", יש לדייק "אראך", שארץ ישראל מגלה את פרצופו של כל אחד ואחד. (הרה"ק מרן רבינו דוד צבי שלמה מלעלוב זיע"א)

ב' עצות הכולל מערבי וא"

בפרשתינו כתוב שמושה רבינו ע"ה התפלל על יהושע שינצל מעצת מרגלים, ואילו כלב בן יפונה הלך חבורנה להתפלל על קברי אבות, נראה שלארץ ישראל יש ב' עצות, או רבי או קברי אבות, משה רבינו אין לנו היום אך כותל מערבי ומערת המכפלה יש ויש. (הרה"ק מרן רבינו שמעון נתן נטע מלעלוב זיע"א)

נשמה

נשמה מחמת שלכל אחד ואחד בעלותו לארץ הקדושה נותנים לו נשמה חדשה כמבואר בכתבי האר"י ז"ל. (מתוך מכתב של הרה"ק מרן הרש"ן זיע"א)

מעשה רב

טובה הארץ מאד

טובה הארץ מאד מאד (ד, י) [מעשה רב על מרן הרה"ק רבי משה מלעלוב] הרה"ק ר' שמואל אבא מויכלין זיע"ה היה נוהג לשלוח לארץ ישראל בכל שנה הרבה אלפים רובלים עבור העניים, מלבד זה שלח סכום כסף לחוד בכל רבע שנה לבני הרה"ק מרן רבינו משה מלעלוב זיע"א שהיו חביבים מאוד על הרבי מויכלין.

פעם אחת בא לפני הרבי מויכלין איש אחד מחסידיו שהיה בארץ ישראל והביא איתו מכתב מהגאון ר' מאיר אוירבך ז"ל בעל "אמרי בינה" שהיה אז רב בירושלים, במכתב מתלונן הגאון על מה שהרבי שלח מעות לבני מרן הרה"ק ר"מ מלעלוב לחוד, ושואל מה יתרון להם משאר עניי ארץ ישראל, קרא הרבי מויכלין את המכתב, והפטיר: "במשך הזמן עוד יתברר להגאון ר' מאיר האמת".

אחר זמן קצר נסע הגביר החסיד ר' לייב קושמיר לראיין הרבי מויכלין, ובקש גם את הגאון לבני מרן הרה"ק ר"מ מלעלוב לחוד, ושואל מה יתרון להם משאר עניי ארץ ישראל, קרא הרבי מויכלין את המכתב, והפטיר: "במשך הזמן עוד יתברר להגאון ר' מאיר האמת".

אחר זמן קצר נסע הגביר החסיד ר' לייב קושמיר לראיין הרבי מויכלין, ובקש גם את הגאון לבני מרן הרה"ק ר"מ מלעלוב לחוד, ושואל מה יתרון להם משאר עניי ארץ ישראל, קרא הרבי מויכלין את המכתב, והפטיר: "במשך הזמן עוד יתברר להגאון ר' מאיר האמת".

אחר זמן קצר נסע הגביר החסיד ר' לייב קושמיר לראיין הרבי מויכלין, ובקש גם את הגאון לבני מרן הרה"ק ר"מ מלעלוב לחוד, ושואל מה יתרון להם משאר עניי ארץ ישראל, קרא הרבי מויכלין את המכתב, והפטיר: "במשך הזמן עוד יתברר להגאון ר' מאיר האמת".

אחר זמן קצר נסע הגביר החסיד ר' לייב קושמיר לראיין הרבי מויכלין, ובקש גם את הגאון לבני מרן הרה"ק ר"מ מלעלוב לחוד, ושואל מה יתרון להם משאר עניי ארץ ישראל, קרא הרבי מויכלין את המכתב, והפטיר: "במשך הזמן עוד יתברר להגאון ר' מאיר האמת".

אחר זמן קצר נסע הגביר החסיד ר' לייב קושמיר לראיין הרבי מויכלין, ובקש גם את הגאון לבני מרן הרה"ק ר"מ מלעלוב לחוד, ושואל מה יתרון להם משאר עניי ארץ ישראל, קרא הרבי מויכלין את המכתב, והפטיר: "במשך הזמן עוד יתברר להגאון ר' מאיר האמת".

היולא דצדיקא

כ"ד סיון - רבי יעקב יצחק מבלגדוב ב' אמת ליעקב ב' ד' חיים יחיאל מאיר ממוגליניצא (תרמ"ב)

כ"ח סיון - רבי אברהם מינץ מפאדובה ב' ד' יהודה (רצ"ה) רבי שמואל מרגליות מסטריא - סטנוב ב' ד' סנדר (תקפ"ו) רבי ישראל חיים ב' ליקוטי מהר"ח מראחוב ב' ד' יהודה פרידמא (תרפ"ב)

כ"ט סיון - התנאים כהן גדול (ג"א תתע"ה) רבי אריה לייב ב' ד' אשר אב"ד מינסק ומיץ - שאגת אריה (תקס"ה) רבי אליהו מוויסקוויט ב' ד' אברהם יוזפא השרף מקאנסקאוו-אזר אליהו. רבי יחיאל מיכל מקירומא ב' ד' צבי מנחם מענדיל. רבי חיים ב' ד' מרדכי אפרים פישל סופר המחנה חיים (תרמ"ז)

רבי ברוך שמעון בן רבי יוסף משה שניאורסון ר"י טישעבין הברכת שמעון (תשס"א)

רבי דב בעריש מביאלה ב' ד' אברהם מטשנב (תרל"ז) - התנא ר' יוסי בן קיסמא רבי אברהם זק אב"ד שאריגראד ב' ד' מאיר (תק"כ)

כ"ט סיון

נעק"ה ש' רבי פסח ב' ד' דוד מקראקא (תקנ"ט) רבי אברהם יהושע העשיל ממוגליניצא ב' ד' חיים מאיר יחיאל (תרל"ה) רבי אהרן ב' ד' יוסף זאב מביאלה בליץ ב' מגד ארץ ופרי נאה (תש"ב) נעק"ה ש' רבי יהושע ב' ד' יוסף ח"ד בוקסבוים אב"ד גלגטה ב' אור פני יהושע (תש"ד) - נשדף על קידוש ה' רבי חנינא בן תרדיון (ג"א תת"ל) רבי אלעזר חיות מקראקא ב' ד' יצחק אב"ד פרוסניץ (שס"ג) רבי מאיר ב' ד' יצחק אב"ד איזנשטט ב' פנים מאירות (תק"ד) - רבי מנחם ב' ד' בירך - זוע בירך (תש"ה) רבי שלום פייש מטאהש ב' ד' מרדכי סג"ל אדמו"ר הראשון מטאהש (תרל"ג) רבי שמשון אהרן ב' ד' אברהם יצחק מטעפליק ב' דברי אהרן (תש"ה) - רבי שלמה דאנה ב' ד' שלמי תודה (תרע"ג) רבי ברוך מייאמפאלי ב' ד' יצחק (תרע"ז) רבי משה נחום ירושלימסקי אב"ד קיעליץ, אסטרלאנקא וקאמינקא, תלמיד רבי דוד מטאלאנא ור"י מרחמסטריווקא ב' שו"ת מנחת משה, לשד השמן על הרמב"ם, וש"ת בא. - רבי חיים ב' ד' יצחק קיצע אב"ד אירשא ב' אוצר החיים (תר"ט) רבי יהודה זונדיל ב' ד' משה זקינו של רבי שלום מבעלזא (תקס"ד) רבי שלמה קלוגר ב' ד' יהודה אהרן מברוד (תרפ"ט) רבי חיים אלעזר זאקס אב"ד קאליש ב' ד' אברהם יהודה שו"ת נפש חי' ועוד (תרמ"ט) רבי מאיר דאזענבוים מקערטשנץ ב' ד' מרדכי מנדבורנא (תרס"ח)

לפני למעלה ממאתיים וחמישים שנה, היה יהודי עשיר אחד אשר שמעו של מרן הבעל שם טוב הקדוש זיע"א הגיע לאחזינו, והחליט לנסוע אליו. כתוצאה מהביקור התקשר בלב ונפש אל הבעש"ט, למד את תורתו והחל ללכת בדרכי החסידות. העשיר היה נוסע אל רבו כמה פעמים בשנה, ובכל פעם היה מביא עמו תרומה נכבדה לעבודת הקודש של הבעש"ט, ובפרט נדב סכומים נאים לפדיון שבויים.

פעם אחת הגיע למעזיבז והביא עמו סכום גדול במיוחד, לאחר שמסר את הכסף לבעש"ט, אמר לו הרבי, שברצונו להעניק לו מתנה, פתח הבעש"ט מגירה והוציא משם נר קטן, ומסר אותו לעשיר המופתע. העשיר קיבל את המתנה בסבר פנים יפות, ולמרות שלאמתו של דבר לא הבין את כוונת רבו, וחשב לעצמו: הרי עם הכסף הרב שיש לו, ביכולתו לקנות בית חרושת שלם לנרות, ומה לו ולנר קטן? אולם יהודי זה ניחן באמונה פשוטה ברבו הקדוש, ולא שאל שאלות. ולאחר ברכת פרידה מהבעש"ט, שם את הנר בכיס בגדו ויצא לדרך.

בדרכו חזרה לביתו, היה עליו ללון בפונדקים שהיו מצויים לצד הדרכים, בהם ניתן לקבל ארוחה חמה ומקום לינה, כשהעשיר הגיע לכפר אחד וראה שצללי ערב כבר עומדים לנטות, החליט להישאר באותו כפר ללינת לילה, הוא שאל את תושבי המקום, היכן יש פונדק? והם הצביעו לעבר מקום בחוצות הכפר, בו נמצא בית שעומד לרשות עוברים ושבים.

בעל הבית שלא היה יהודי הסכים לקבל אותו תמורת תשלום, הוא הראה ליהודי חדר בקומה השניה של הבית, היה זה חדר פשוט למדי, היה שם שולחן, כסא ומיטה, על השולחן עמד בקבוק, כשנר דולק תקוע בצוואר הבקבוק. כאשר בעל הבית יצא מהחדר, וסגר את הדלת הכבדה העשויה עץ,

שמע העשיר כיצד הוא מסובב את המפתח מבחוץ, אך לא הקדיש לעובדה זו תשומת לב מיוחדת.

העשיר התפלל תפילת ערבית, אכל מהאוכל שהביא עמו, והחליט ללכת לישון מוקדם על מנת לקום עם עמוד השחר, אולם למרות עייפותו מטלטולי הדרך, לא היה מסוגל להירדם, החדר היה חשוך כי הנר שעמד על השולחן כבה זה מזמן, משהו הפריע לו להירדם, והוא בעצמו לא ידע מה הסיבה, הסתובב האיש מצד לצד ומחשבות החלו לכרסם במוחו. מדוע בעל הבית נעל את הדלת מבחוץ? שאל את עצמו, משהו מחזר קורה כאן, אבל מה אעשה, הרי הנר נגמר, ובחדר חשוך ואי אפשר לראות מאומה.

פתאום זכר: הרי הבעש"ט נתן לי נר, הוא קם ממייטתו, מצא את בגדיו שעל הכסא, חיפש בכיסים ומצא את הנר שקיבל, הדליק את הנר ובחן את החדר, כשלא מצא משהו מיוחד ניגש לחלון וראה שהוא סגור בסורגי ברזל חזקים, זה הצטרף לדלת שנשארה נעולה מבחוץ, כל זה העלו חשדות וחששות בלבו, תוך כדי חיפושיו עם הנר הדולק בידו התכופף מתחת למיטה, וראה דבר שעורר את תשומת לבו.

מתחת למיטה היתה טבעת ברזל, כאשר משך בטבעת ראה שהיא קשורה, הוא הזיז את המיטה בשקט, תפס בטבעת והרים את המכסה, אז גילה בור עמוק, כאשר השקיף לתוך הבור וראה מה יש שם, כמעט התעלף, התכופף עם הנר בידו על מנת לראות יותר טוב, ראה שבבור היו מושלכות גופותיהם של מספר אנשים.

הבין היהודי שהוא קעת בסכנה נוראה, הוא נעול בחדר ללא אפשרות לברוח, ובעוד זמן

מה יגיעו אליו על מנת להורגו ולהשליך את

גוייתו לבור, מחשבותיו התרוצצו אנה ואנה, הוא התפלל להשי"ת בדמעות שליש שיצילנו. **לפתע** הרגיש רוגע בנפשו, הרי אם גילה את הסכנה בעוד מועד בזכות הנר שקיבל מהבעש"ט, בודאי שזכות הבעש"ט תעמוד לו להינצל גם מהסכנה, ולאחר כמה רגעי מחשבה נצנץ במוחו רעיון, והוא כבר ידע מה עליו לעשות, תוכניתו היתה נועזת ודרשה הרבה סייעתא דשמיא, אבל לבו אמר לו שהוא יינצל מן הצרה.

בשקט מוחלט זחל לתוך הבור, והעמיס על כתפיו גופה של אחד ההרוגים, את הגופה הכניס למיטה, כיסה אותה בשמיכה כאילו ישן אדם במיטה, הוא השאיר את בגדיו על הכיסא וסידר את הכל כמו שהיה קודם, הוא בעצמו נכנס לתוך הבור, וסגר בשקט את המכסה מעליו, כך עמד בין המתים והתפלל מקירות לבו לבורא העולם שיציל אותו מהסכנה הגדולה אליה נקלע, ושיזכה עוד להתראות עם בני ביתו ועם רבו הקדוש.

לאחר זמן שמע צעדים על רצפת העץ שמעליו, הוא שמע כיצד פותחים את הדלת בשקט ולאט, ומתנפלים על האדם שבמיטה כמו שמבקשים להרוג אדם. לאחר כמה רגעים של שקט, שמע כיצד מזיזים את המיטה ופותחים את הבור, הוא נשכב בין הגויות והתפלל מכל הלב שלא יגלו אותו, באותו רגע נפלה עליו גופה כבידה והמכסה הוחזר למקומו, השודדים התחילו לחפש בבגדים ובתיקים, ולאחר זמן מה, שמע כיצד עוזבים הם את החדר.

עד כה הכל לפי התוכנית, ברוך ה', אבל החלק המסוכן ביותר עדיין היה לפניו, כיצד ייצא מהפונדק חי וקיים.

מוקדם בבוקר הרים העשיר את המכסה והציץ, מהחלון ראה שהיום כבר התחיל להאיר, הוא זחל החוצה מן הבור המצניח והמבעית, וניגש לחלון המסורג, הוא ראה שאנשים מתחילים ללכת אל עבודת יומם, והחליט לקרוא לעזרה,

המשך בעמ' ב'

לזיכוי הרבים להוצאת העלון לע"נ, לרפואה או לשמחה ניתן לפנות לטלפון 052-7667563 עד יום ב' בערב

כתב בספר שומר ישראל לדבנו החיד"א (סימן י'): "קיבלתי, כל האומד פסוק ויהי בנסוע האדון, ומכוון כסדר זה (הקדימה היא טור מלמעלה למטה), לא יחזק כל היום - אפילו שיהיה במקום סכנה."

ו	ב	ה	ו	ר	ק	י	ו	ו	י	נ	ש	ך	י	נ	א	ו	ה	ב	א	י
י	נ	א	י	מ	ו	ה	י	א	ך	ס	נ	מ	ך	ה	ט	ו	נ	ב	ל	ש
ה	ס	ר	א	ש	מ	ו	פ	י	ו	א	פ	ו	ה	נ	ה	ו	ה	ו	פ	ך
י	ע	ז	מ	ה	ה	א	ב	י	מ	י	נ	ב	י	ש	י	ר	ת	י	א	ל